

телно, и немогъ да неудобриж ревността която полагать инквизиторытъ на държавата ми противъ безумнытъ които лесно са заблуждавать. Таквызи сѣ чловѣцытъ! Съка новизна ги увлича. Една благозвучна дума ги подига. Независимостъ! религіозна свобода! сѣ думы праздны, които ги покъртятъ и ги правѣтъ да мразѣтъ църковното иго. Заблуждавать са като дѣца като искагъ да избѣгнѣтъ отъ властѣта на управителитѣ си, и не искагъ да разумѣтъ че благополучіето състои въ послушаніето; че безопасността, благоденствіето на държавытъ и на челядитѣ немогѣтъ да иматъ друго порѣчителство освѣтъ единодушното съгласіе на управляющытъ и на управляемытъ. Но не; искагъ да отхвърлѣтъ законната сила на Църквата; разискватъ за работы които сѣ длъжны слѣпо да уважавать. Отрекохъ са отъ властѣта на Папа, и кой знае да не стигнатъ да са отрекѣтъ и отъ тѣзи на царя? Вървай ма, отче; не защитывай послѣдовителитѣ на Лютера, които мразѣтъ,

Ваше Величество! рече апостолътъ като олуви Естевана за рѣка и го представяше на царя. Този момѣкъ са нарича Естеванъ де-Варгасъ. Баща му бѣ опредѣленъ отъ Филиппа II за членъ въ Кастилскыя съвѣтъ, сѣкогы е былъ благочестивъ християнинъ, и пламененъ защитникъ на монархіята. Естеванъ послѣдова бащина си примѣръ. Но инквизиторътъ Арбуезъ като не можаше да го гони чрезъ сѣдовището, поиска да го убіе тайно.

— Що думашъ, отче, рече очуденъ царътъ.

— Имамъ официално доказателство за думытъ си и могъ да го дамъ на Ваше Величество.

— Мълчи, отче! изшепнѣ царътъ. Ты исказа толкосъ щото да могѣтъ половината на Испанія да проводѣтъ въ нѣкъла.

— Ваше Величество пазете тайна, рече апостолътъ.

— Боже Вышній! Отче, можемъ ли да са основемъ на